

både direkte og indirekte kan råde over selverhvervet med retsvirkning for dette. Man har imidlertid også forsøgt at begrænse hustruens rådighed på en anden måde. Man har villet gøre en sontring imellem »nærværende« og »fremtidigt« selverhverv. Under det første henfører man da sådanne ting, som hustruen enten selv har erhvervet som sin ejendom, eller hvortil hun dog alt har erhvervet en kontraktmæssig ret f. ex. løn i følge et bestående kontraktsforhold. I modsætning hertil stilles sådanne ting, som hustruen end ikke har erhvervet nogen kontraktmæssig ret til, men hvis erhvervelse altså endnu kun står som en blot mulighed. Kun den førstnævnte art af selverhverv formenes da at være underlagt hustruens rådighed.*)

Denne sontring er imidlertid i og for sig urimelig. Hustruen kan efter denne opfattelse disponere over sin løn i et bestående tjenesteforhold, som er stiftet på opsigelse og altså ikke har nogen bestemt grænse, men hun kan ikke disponere over den løn, hun måtte kunne fortjene i et tjenesteforhold, som hun vel ikke er indtrådt i, men som hun dog har udsigt til at komme i. Hvorfor den ene art af dispositioner skulde være hende mere forbudt end den anden, indses ikke. Ligeså urimeligt vilde det være, om den af hustruen stiftede gæld kun skulde hvile på det gods, hun alt havde erhvervet, da gælden stiftedes, men ikke på hendes fremtidige erhverv. En sådan sontring har heller ikke den mindste hjemmel i lov 7de maj 1880. Tværtimod omfatter dennes ord (»erhverver«) såvel nærværende som fremtidigt erhverv; hvis loven havde villet udelukke hustruen fra rådighed over fremtidigt erhverv, måtte den have brugt ganske andre udtryk (»har erhvervet«). Så vel efter lovens ord som efter dens tanke må hustruens rådighed omfatte både nærværende og fremtidigt selverhverv.

Ernst Møller.

cand. juris.

*) Således Deuntzer: Familieret s. 135—36; jfr. personret s. 35—36.